

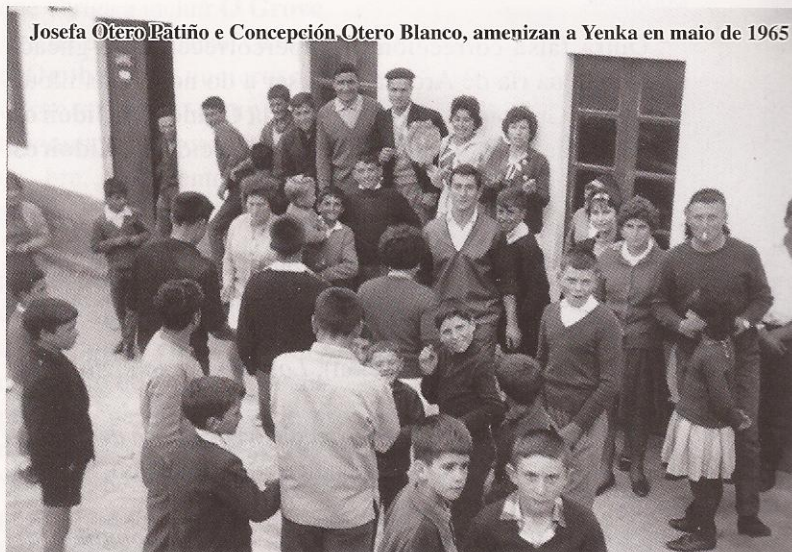
NAMORAR, NAMORAR NAMOREIME, NAMOREIME NO MEDIO DO MAR

Por: Staffan Mörling

A conversación na taberna interrompeuse, perdido o fío. Ata algúns dos homes vellos ergueron a cabeza, e dirixiron a mirada cara á esquina do mostrador, onde a bomba do aceite reflectía a luz da porta. A chica que acababa de entrar levaba o corpo dereito e a cabeza erguida coa mesma suave dignidade que a do seu saúdo. Dende o outro lado do mostrador, a muller do taberneiro, Rosa, contestoulle:

- ¡ Boas tardes ! ¿ Que querías, Josefa ?

A manipulación da manivela da bomba deixou un chorro de aceite de oliva caer ao interior dunha botella cadrada etiquetada "Vino dulce Sansón", que a xove tendía a través do mostrador.

Josefa Otero Patiño e Concepción Otero Blanco, amenizan a Yenka en maio de 1965

- Máis un paquete de cigarros para papá.

Esvelta, de tipo fino, levaba unha limpa bata de traballo de cadros azuis e brancos. Unha cinta vermella feita a calceta suxeitaba a briosa cabeleira marrón escura. Durante uns preciosos segundos quedou no foco das nosas miradas. A liña redonda das súas meixelas, morenas da brisa do mar, era máis doce do que eu recordaba. Foise.

- ¡ Que guapa é !

Saudar, despedirse con cortesía, saber portarse. Josefa era bela, a moza máis bela da illa, e inconscientemente combinaba o cóctel, que supoñía a contemplación da súa beleza, con estilo. O estilo dunha cultura do fogar que lle daba confianza en si.

Mes de marzo coa súa "luenga" barba. En Suecia, en marzo

comézase a derreter a neve dos tellados, pero de noite as goteiras conxélanse e á mañá colgan como fíos de xeo. De aí que marzo é representado ante os nenos en figura de vello cano con impresionante barba de xeo. Na Illa de Ons, marzo estaba centrado en San Xosé, el tamén con barba, como ben se vía na capela.

- ¡ Para San Xosé vai a haber festa !

O meu interlocutor botou un sorriso introvertido.

- E tomarei unha borracheira criminal. E cantarei a sete voces.

Iso de criminal era só un superlativo, significaba máis ou menos enorme, pero quen pensaba que había que estar borracho era eu. Ocupando un espacio mínimo entre os demais homes no mostrador pedía alternativamente cervexa e coñac. Sen resultado. x Como podería cobrar valor para pedirlle un baile a Josefa ? Ela e unha amiga estaban nese intre amenizando a festa. De pé sobre un banco e acompañando o seu canto con sendas pandeiretas conseguían que unha "cumbia" soara por todo o local: <Paseando mi soledad por las playas de Marbella>. Non me atrevía a mirar moito en dirección a Josefa, non sería bo chamar a atención. Doce cara. Tocárame terte preto nun baile ? Cantaban tan ben a "cumbia", as dúas chicas tiñan a letra ensaiada.

Acto seguido entoaron un rápido ritmo mexicano que falaba dun tal "Juan Chiarrasquiado, borracho, parrandero y jugador". Todas as mulleres lle querían. Ata o día en que, dende o lombo do seu cabalo, declarouse un gran galo e unha bala atravesou o seu corazón. Máis parellas saíron a bailar. Pero Josefa seguía fóra do alcance sobre o banco e eu non conseguía emborracharme. A estrofa final repetírona dúas ou tres veces, o baile animábase, caras sorridentes por todo o meu redor. Pois ben, así lle saen as cousas a quen pensa no que non debe. Señor Checho, ¡ Outra copa, por favor !

Pero a copa quedou sobre o mostrador. Outra parella de mozas acababa de subirse ao banco, as pandeiretas cambiaron de mans e de súpeto estaba Josefa na pista. Sen desculparme abrinme paso co estado de ánimo de quen vai a facer o seu primeiro salto en paracaídas.

- ¿ Bailas ?

Quente do esforzo coa pandeireta e as cancións, tenra, colleu a miña man e deixoume poñer a outra no seu ombreiro.

- ¡ Que ben cantastes ti e máis Concha !

- ¡ E isto, logo !

Ensinoume a man. Polo lado de dentro tiña ampolas do roce da pandeireta. A música de baile non saía por si soa. Para facela oír había que esforzarse. De novo, Josefa puxo a man sobre o meu ombro e acariñei os seus dedos con compaixón. A emoción converteuse en resposta. As mozas que se fixeran cargo das pandeiretas e do papel de animadoras perderon o ritmo. Non se acordaban da letra, comezaron de novo e volveron a perder o fío. A man de Josefa soltou a miña, para, de novo, tomar a pandeireta e dende o alto do banco facer a festa continuar. Non comprendín como era capaz.

Logo, cando o baile rematou e era hora de dicir: ¡ Ata mañá !, non perder a Josefa de vista e aparentar que era por pura casualidade que me sumara á mocidade que camiñaba rumbo ao sur, cara a onde a perspectiva terminaba na misteriosa silueta da Onza. Todos os mozos íamos nun grupo e as rapazas noutro, un pouco máis atrás. Cantabámoslle a modo de desafialas, e elas devolvían o desafío con outra canción, e logo nos tocaba a nós outra vez, e elas non quedaron a debernos resposta. A distancia entre os grupos decrecía e conseguín andar máis preto de Josefa, pero ela deixou o grupo. Chegabamos a unha casa de baixo e sobrado onde estaba radicada a escola da Illa. Ao lado, dúas altas pero pouco sólidas follas de porta pechaban o portal que daba acceso a un patio. Coa súa inconsciente graza natural Josefa dirixiuse a min:

- ¡ Boas noites !

Impedín que a folla da porta de pechara tras ela e metínme de costas. Josefa non me facía caso, ela acababa de darme cortesmente as boas noites. Para ela a velada rematara e debería estar terminada para min tamén. ¿ Que era o que eu me estaba proponendo ? Meterme nun patio alleo, cousa que non se pode facer. Na escuridade diante de min vin a Josefa ir cara a unha

casa baixiña pero ancha con tellado dunha soa auga. Desapareceu por unha porta na parede lateral. A porta era de postigo, o mesmo que nas vivendas dos labradores do sur de Suecia. ¿ Que dereito tiña eu a molestar un fogar que non era o meu e, pensar, a estas horas da noite ? Non, non pensar, non reflexionar, chamei á porta. Non era o momento para pensar,

a ocasión se presenta e a ocasión non se pode deixar escapar, porque deixándoa escapar queda un atrás para toda a vida.

O postigo xirou cara a dentro e aí estaba Josefa. O seu pelo negro peiteado de paxe, facía de marco á cara que tanto desexaba ver. Debaixo da sensible liña das cellas a mirada, inquisitiva, estaba un pouco divertida. Eu tiña que coñecer a esta moza, ela era importante para min.

- Estou buscando a unha morena - comecei, cunha alusión o suficientemente ambigua ao botellín de cervexa que acababa de deixar nunha pedra -. Unha morena coa que vin todo o camiño dende a taberna. Facíame falta e agora estou sen ela. ¿ Onde estará?

Perspicaz, Josefa tomou as miñas parvadas polo que eran e parecía analizarme. Eu non estaba anta unha tonta, ante unha desas adolescentes que non saben facer outra cousa que rirse. Había nela unha intelixencia que valoraba pero non necesariamente de xeito fría. Ela tolerábame. ¿ Que máis podía pedir ?

Ao día seguinte, catro palabras no diario. Latín e letras rúnicas facían de pechaduras dobres salvagardando para min un recordo bonito. Acompañara a unha moza da Illa á casa, a moza máis bonita da Illa. Josefa.

Extracto do manuscrito de Staffan Mörling:

“El amor cerca del fin del mundo”

Josefa Otero en Ons en 1965, o ano no que naceu un amor tan alto coma o ceo e tan profundo coma o mar.